

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/112/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113238164
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1113238164.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: Z. H., nar. XX. XX. XXXX, do nadobudnutia plnoletosti zastúpená kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, Vazovova ul. č. 7/A, Bratislava, od nadobudnutia plnoletosti zastúpená: NIKU & partners, s. r. o., IČO: 36 866 008, ul. Prokopa Veľkého č. 51, Bratislava, dieťa rodičov: matka - O.. U. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X.. Č.. XXX/X, N., toho času bytom Ú. X.. X, N., otec - L.. M. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. O..F.. Š. Č.. XX, G., zastúpený advokátkou: Doc. JUDr. Vlasta Kovalančíková, CSc., Mierové námestie č. 3, Senec, o zníženie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. júna 2014, č. k. 1P/175/2013 - 325, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh, ktorým sa otec v čase podania návrhu maloletej, Z. H.j, nar. XX. XX. XXXX domáhal zníženia výživného určeného rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. 02. 2012, sp. zn. 21C/315/2009-300, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. 08. 2012, sp. zn. 14Co/208/2012-336 zo sumy 800 eur bežného výživného a 300 eur výživného určeného na tvorbu úspor, na sumu 120 eur mesačne. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 78 ods. 1, 2, 3, § 65 ods. 1, § 26, § 62 ods. 1 až ods. 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 Zákona o rodine a vecne nedôvodnosťou podaného návrhu, keď mal vykonaným dokazovaním preukázané, že zmena pomerov na strane otca, ktorou dôvodil a ktorá by mala znamenať zníženie výšky výživného na Z. H. nenastala s tým, že obranu otca v súvislosti s jeho zárobkovými možnosťami a schopnosťami a jeho majetkovými pomermi opäť vyhodnotil za účelovú, neschopnú preukázať zmenu jeho zárobkových možností a schopností v porovnaní s predchádzajúcim obdobím. Poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1P 259/2011, bol návrh otca na zníženie výživného ako nedôvodný zamietnutý, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 21. 12. 2012 (otec sa voči rozsudku neodvolal) s tým, že v čase rozhodovania súdu bol otec evidovaný ako nezamestnaný už od 01. 07. 2012, mal vyživovaciu povinnosť k plnoletému synovi M., ktorú Okresný súd Zvolen rozsudkom zo dňa 15. 05. 2013, sp. zn. 5P 5/2012-581 určil vo výške 1. 300 eur od 29. 09. 2011 a zročné výživné vo výške 2. 086, 66 eur (správne 22. 086, 66 eur) povolil otcovi splácať v 3. 681, 11 eur mesačných splátkach s tým, že prvostupňový rozsudok potvrdil Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 23. 01. 2014, č. k. 16CoP 75/2013-699, ktorý rovnako ako Krajský súd v Bratislave, ktorý rozhodoval o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, ktorým bol jeho návrh na zníženie výživného na manželku zamietnutý, v rovnakom období posudzoval majetkové a zárobkové možnosti a schopnosti povinného L.. M. H.. Poukázal

na skutočnosť, že oproti predchádzajúcemu obdobiu (október 2012), kedy boli možnosti a schopnosti otca súdom posudzované, je otec zamestnaný a zanikla mu vyživovacia povinnosť k plnoletému synovi M. vo výške 1. 300 eur mesačne od 01. 11. 2013 a zároveň od 07. 09. 2012 mu zanikla aj vyživovacia povinnosť na manželku vo výške 2. 000 eur mesačne, keď mal v konaní preukázané vylúčením otca i plnoletej dcéry, že otec má záujem naďalej financovať všetky jej potreby, ktoré hradí v súčasnosti aj nad mieru bežného výživného, keď s dcérou absolvuje nákladné dovolenky, v roku 2014 jej uhradil 10 týždenný študijný pobyt v USA v hodnote 7. 000 eur a plnoletému synovi zaplatil dlžné výživné vo výške 29. 300 eur. Uviedol, že otec nepreukázal skutočnosť, že z dôvodu svojej platobnej neschopnosti bol nútený svoj spoluvlastnícky podiel k rodinnému domu v G. previesť na svoju sestru, nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov z jej strany vo výške 40. 000 eur, keď tvrdil, že mu sestra uvedenú sumu vyplatila v hotovosti, pričom podľa platnej právnej úpravy je pri prevode nehnuteľnosti obmedzená výška hotovostného prevodu nad limit 15. 000 eur, nad ktorý sú strany povinné vykonávať bezhotovostnú úhradu a preto uvedené vyhodnotil ako vzdanie sa majetkového prospechu bez dôležitého dôvodu s tým, že aj ku dňu vyhlásenia rozsudku, bol spoluvlastníkom nehnuteľnosti v podiele 1 v G. naďalej. Poukázal na skutočnosť, že z výpisu z účtu otca vyplýva, že jeho výdavky nezodpovedajú ním deklarovanému príjmu s tým, že v januári 2014 sa stal konateľom spoločnosti MARTABEL, s.r.o., v ktorej túto funkciu doposiaľ vykonával jeho synovec pán V., ktorý bol z tejto funkcie odvolaný s tým, že prepojenie otca na uvedenú spoločnosť bolo preukázané dokazovaním pred súdmi, ktoré doposiaľ rozhodovali o výške jeho vyživovacej povinnosti na obe deti. Uviedol, že neprihliadol na obranu otca, že zmenu pomerov na jeho strane možno posudzovať oproti obdobiu v roku 2011, keď mal oficiálny príjem cca 8. 000 eur s tým, že v čase rozhodovania súdu o výške vyživovacej povinnosti otca na maloletú, v konaní o rozvod manželstva dňa 28. 02. 2012 a v čase rozhodovania Krajského súdu v Bratislave dňa 21.8.2012, bol otec maloletej nezamestnaný, od 01.07.2012 dokonca vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a napriek svojej nezamestnanosti, s určením vyživovacej povinnosti na maloletú spolu vo výške 1. 100 eur, súhlasil. Súd prvého stupňa nesúhlasil s tvrdením právnej zástupkyne otca, ktorá dôvodnosť návrhu otca na zníženie výživného opierala o nepreukázanie opaku zo strany plnoletej dcéry teda, že otec má možnosti a schopnosti platiť výživné v uvedenom rozsahu a zároveň aj jej tvrdenie, že zánik vyživovacej povinnosti otca voči synovi a manželke neznamená zmenu pomerov na jeho strane, teda, že tieto skutočnosti nemajú vplyv na jeho možnosti a schopnosti platiť na dcéru naďalej výživné v súdom stanovenej výške. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po vykonanom dokazovaní obsahom spisu, pripojených spisov, vylúčením účastníkov konania a predloženými listinami nezistil zmenu pomerov na strane otca za obdobie od právoplatnosti posledného rozhodnutia súdu o výške výživného dňa 01. 10. 2012, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného, tak ako otec požadoval, keď dôvodom zníženia vyživovacej povinnosti otca nemôže byť ani výchovné hľadisko, na ktoré sa odvolával. Poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24. 09. 2010, sp. zn. 1P/77/2010, bola vtedy maloletá Z. H., nar. XX. XX. XXXX na čas do rozvodu manželstva zverená do osobnej starostlivosti matke a otcovi bola určená povinnosť platiť výživné vo výške 800 eur mesačne od 01. 10. 2010 s tým, že v čase rozhodnutia súdu, bola maloletá v školskom roku 2010/2011 žiačkou 9. triedy R. O. S. N., aktívne sa venovala tenisu, jej rodičia boli spoluvlastníkmi nehnuteľností, rodinného domu na Ú. X. S. N., bytu na B. X. S. N., pozemku v katastrálnom území D., obec N. - m. č. F., matka maloletej bola zamestnaná od 01. 04. 2008 v spoločnosti MARTABEL, s.r.o., od septembra 2009 jej spoločnosť vyplácala mesačne sumu 266 eur a konateľom spoločnosti bol synovec otca. Otec maloletej bol zamestnaný v Správe služieb diplomatického zboru, a.s., kde pracoval na skrátenej pracovnej úvazok, v roku 2009 mu bola za 12 mesiacov vyplatená mzda 5. 516, 65 eur, v roku 2010 za mesiace január až jún, mzda v sume 6. 194, 45 eur a súčasne pôsobil v pozícii generálneho riaditeľa v spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., ktorá mu vyplácala mzdu v roku 2009 vo výške 8. 189 eur netto mesačne (zahrnuté celoročné odmeny), v roku 2010 za mesiace január až jún, vo výške 7. 615 eur netto mesačne a zároveň pracoval ako člen správnej rady neziskovej organizácie GS1, za čo dostával 1 krát ročne cca 2. 000 eur s tým, že otec vo svojich výpovediach uvádzal, že dcére mesačne financuje tenis vo výške 600 eur, poskytuje jej vreckové v sume 700 až 1. 300 eur mesačne podľa nevyhnutných potrieb a synovi posielal 1. 000 eur mesačne a na výživu manželky platil sumu 2. 000 eur mesačne. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. 02. 2012, č. k. 21C/315/2009-300 bolo manželstvo rodičov maloletej Z. H. rozvedené a vtedy maloletá bola na čas po rozvode manželstva zverená do osobnej starostlivosti matke, ktorá bola oprávnená maloletú zastupovať a spravovať jej majetok a otcovi bola určená vyživovacia povinnosť vo výške 800 eur mesačne a výživné na tvorbu úspor vo výške 300 eur mesačne s tým, že na odvolanie iba matky, Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 21. 08. 2012, č. k. 14Co 208/2012-336

rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach vo výroku o rozvode manželstva, vo výroku o zverení maloletej do opatery, vo výroku o určení výživného na maloletú, vo výroku o práve otca stretávať sa s maloletou a vo výroku o náhrade trov konania potvrdil s tým, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01. 10. 2012, č. k. 1P/259/2011-338 bol návrh otca na zníženie výživného na maloletú zamietnutý a nakoľko otec odvolanie nepodal, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 21. 12. 2012. Uviedol, že z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že vtedy maloletá Z. H. mala 16 rokov, v školskom roku 2012/2013 študovala v druhom ročníku gymnázia, osobnú starostlivosť o maloletú zabezpečovala matka, ktorá s maloletou aj plnoletým synom M. H. bývala v rodinnom dome na Ú. X. S. N. a otec na jej výživu prispieval sumou 800 eur mesačne, od 01. 07. 2012 bol evidovaný ako nezamestnaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie s tým, že mesačné výdavky na odôvodnené potreby maloletej sa nezmenili a ani majetkové pomery jej rodičov. Poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 10. 11. 2010, č. k. 8C/55/2010 - 269 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 03. 2011, č. k. 15Co 8/2011-293, otcovi určil vyživovaciu povinnosť na manželku vo výške 2. 000 eur mesačne od 01. 04. 2010 s tým, že z obsahov spisov a pripojených rozsudkov súd prvého stupňa zistil, že pri určení výživného na manželku súdy vychádzali jednak z možností a schopností povinného, jeho príjmov a celkových majetkových pomerov, ako aj oprávnených potrieb oprávnenej s tým, že návrh otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti k manželke zamietol Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 18. 02. 2013, č. k. 1P/258/2011-383, ktorý Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 26. 03. 2014, č. k. 20CoP 40/2013-507 potvrdil (prvostupňové rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.04.2014). Uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 15. 05. 2013, č. k. 5P 5/2012-581 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 03. 03. 2014, č. k. 16CoP 75/2013-699, právoplatným dňa 03.03.2014, bola otcovi určená vyživovacia povinnosť na plnoletého syna M. vo výške 1. 300 eur od 29. 09. 2011, pričom zročné výživné vo výške 22. 086, 66 eur, súd povolil otcovi splácať v 3. 681, 11 eur mesačných splátkach a nakoľko plnoletý syn M. H., nar. XX.XX.XXXX štúdium ukončil v roku 2013, rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24. 06. 2011, sp. zn. 17C 1/2013, bola na návrh otca jeho vyživovacia povinnosť k plnoletému synovi M. H. zrušená s účinnosťou od 01. 11. 2013. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že Z. H. dňa XX. XX. XXXX dovŕšila plnoletosť, v školskom roku 2013/2014 študuje v 3. ročníku gymnázia, štúdium ukončí v školskom roku 2014/2015 maturitnou skúškou, žije v spoločnej domácnosti s matkou v rodinnom dome patriacom do BSM rodičov na Ú. X. S. N., pričom jej mesačné výdavky na odôvodnené potreby sa v školskom roku 2013/2014 nezmenili a otec ich výšku a charakter výdavkov nenamietal. Súd prvého stupňa mal preukázané, že plnoletá Z. H. sa s otcom stretáva asi 1 krát za dva mesiace, chodia spolu na nákupy, otec ju berie pravidelne na zimnú a letnú dovolenku, výživné v stanovenej výške neplatí, ale financuje jej všetky potreby, posielal jej peniaze na účet a potvrdila, že otec sa zdržiava v Bratislave aj v Krupine, jazdí na motorovom vozidle Mercedes G a BMW 5 a na dovolenke v Mexiku otec platil platobnou kartou, ktorou uhrádzal platby na letisku, v obchodoch a pod. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne § 146 ods. 1 písm. a) O. s. p. a vecne citáciou tohto zákonného ustanovenia.

Podľa § 154 ods. 1 O. s. p., pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

V posudzovanej veci rozhodoval súd prvého stupňa o nároku otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti v konaní, ktoré začalo ešte v čase neploletosti dieťaťa, ale napadnutým rozsudkom rozhodol v čase, keď dieťa nadobudlo plnoletosť a nakoľko rozsudok musí rešpektovať požiadavku uvedenú v citovanom zákonnom ustanovení, t. j. musí vziať do úvahy aj zmeny v rozhodujúcich skutočnostiach za celé obdobie, za ktoré sa o výživnom rozhoduje, tak od plnoletosti dieťaťa sa otec vtedy maloletej dcéry dostal do pozície navrhovateľa a do 11. 01. 1996 maloletá Z. H., do pozície odporkyne.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ďalej z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že oproti obdobiu v roku 2011, kedy mal príjem v

sume cca 8. 000 eur mesačne, u neho nenastala zmena pomerov s tým, že daný záver po predložení všetkých listinných relevantných dôkazov je nutné považovať za degradáciu a ignoráciu zákona a pokiaľ prvostupňový súd jeho obranu vyhodnotil ako účelovú, mal uviesť, aké reálne príjmy dosahoval, odkiaľ ich má, aké je ich pozadie, nakoľko to, čo uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia nespĺňa ani najzákladnejšie požiadavky riadne zdôvodneného súdneho rozhodnutia, keďže celý rozsudok zaberajú odkazy na rôzne iné súdne rozhodnutia a preto je celý rozsudok zmätočný, nezrozumiteľný a nie je možné z neho zistiť, prečo súd prvého stupňa rozhodol tak, ako rozhodol. Uviedol, že vyvíjal maximálne úsilie nájsť si adekvátnu prácu po ukončení pracovného pomeru v spoločnosti Slovakia Steel Mills, a. s. Strážske, čo aj listinnými dôkazmi preukázal a napriek tomu dospel prvostupňový súd k záveru, že jeho obrana je účelová. Za nepravdivé považoval tvrdenie odporkyne, že jeho návrh je účelový, keďže jej uviedol, že jej bude platiť všetky výdavky, avšak výšku výživného nechce mať oficiálne určenú rozhodnutím súdu, nakoľko dcére vysvetlil, že momentálne nemá žiadne finančné prostriedky na to, aby platil výživné určené v súdom stanovenej výške, ale jej bude platiť toľko, koľko bude môcť a aj preto predal svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti sestre za 40. 000 eur a na výživné jej zaplatil sumu 7. 000 eur, ktorú odporkyňa použila na štúdium v USA. Namietol tvrdenie prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že absolvuje luxusné dovolenky a vozí sa na luxusných autách, keďže ide o pracovné pobyty 1 x ročne zo spoločnosti GS1, na ktoré môže zobrať jedného rodinného príslušníka s tým, že dané vozidlá vlastní spoločnosť MARTABEL, s. r. o., boli zakúpené pred 12 rokmi a využívajú ich zamestnanci danej spoločnosti. Vytkol súdu prvého stupňa, že v konaní žiadne jeho prepojenie na spoločnosť MARTABEL, s. r. o. preukázané nebolo (v ktorej funkciu konateľa vykonával jeho synovec pán V. a po jeho odvolaní, od januára 2014 práve navrhovateľ) s tým, že súdy bez zistenia skutkového stavu opisujú jedno súdne rozhodnutie a všetky sú unisono rovnaké, keď okrem akýchsi zahmlených konštrukcií, ani jedno neobsahuje patričné odôvodnenie, ktoré by vychádzalo z patrične vykonaných dôkazov. Za právne bezvýznamné považoval odvolávanie sa prvostupňového súdu v napadnutom rozhodnutí na to, že nepodal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. 02. 2012, č. k. 21C/315/2009 - 300, ktorým bolo jeho manželstvo s matkou odporkyne rozvedené a proti rozsudku zo dňa 01. 10. 2012, č. k. 1P/259/2011 - 338. Namietol, že súd prvého stupňa dôsledne nevyhodnotil jeho pomery a obmedzil sa iba na konštatovanie, že na jeho strane oproti roku 2011 a 2012 zmena pomerov nenastala, nakoľko povinnosťou súdu bolo vyhodnotiť pomery na strane všetkých účastníkov konania, keďže iba tak mohol posúdiť, či od poslednej úpravy výživného došlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia o výživnom, resp. v akej výške. Navrhovateľ vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že v postupe súdu prvého stupňa sa pri zisťovaní skutkového stavu jednoznačne prejavila neprípustná svojvôľa, majúca za následok subjektívne a jednostranné závery a v konečnom dôsledku nesprávne rozhodnutie veci.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že navrhuje rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že dôkazná povinnosť preukázať, že na strane povinnej osoby došlo k zmene pomerov spočívala na navrhovateľovi a nakoľko dôkazné bremeno neuniesol, postupoval súd prvého stupňa správne, keď návrh navrhovateľa na zníženie jeho vyživovacej povinnosti ako nedôvodný zamietol. Poukázala na skutočnosť, že síce navrhovateľ vo svojom odvolaní vyjadril nesúhlas so závermi prvostupňového súdu, že „oproti obdobiu v roku 2011, kedy mal povinný príjem cca 8. 000 eur nenastala u neho zmena pomerov...“, že súd prvého stupňa neposudzoval zmenu pomerov na strane navrhovateľa od obdobia v roku 2011, ale uviedol, že už v čase rozhodovania súdu o výške jeho vyživovacej povinnosti voči vtedy maloletej odporkyni v konaní o rozvod manželstva dňa 28. 02. 2012 a v čase rozhodovania Krajského súdu v Bratislave dňa 21. 08. 2012, bol už navrhovateľ nezamestnaný a od 01. 07. 2012 dokonca vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a napriek svojej nezamestnanosti s určením vyživovacej povinnosti k vtedy maloletej Z. H., spolu vo výške 1. 100 eur súhlasil a túto si riadne plnil až do mája 2013 a preto súd prvého stupňa správne vo svojom rozhodnutí posudzoval zmenu pomerov na strane navrhovateľa od októbra 2012, kedy prebiehalo konanie o jeho prvom návrhu na zníženie výživného k odporkyni, v ktorom sa súd podrobne zaoberal otázkou zmeny pomerov na strane navrhovateľa od obdobia v roku 2011. Uviedla, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zmenu pomerov posudzoval od posledného rozhodnutia súdu o výške výživného na dnes už plnoletú dcéru, ktoré v danom prípade vyhlásil dňa 01. 10. 2012, rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, č. k. 1P 259/2011-338, ktorým súd návrh otca na zníženie výživného ako nedôvodný zamietol, pričom navrhovateľ sa proti danému rozhodnutiu neodvolal, nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 12. 2012 a aj v čase rozhodovania súdu bol otec evidovaný ako nezamestnaný už od 01. 07. 2012, mal súdom stanovenú vyživovaciu povinnosť k plnoletému synovi vo výške 1. 300 eur mesačne od 29. 09.

2011 a zročné výživné vo výške 22. 086, 66 eur mal povolené zaplatiť mesačnými splátkami vo výške 3. 681, 11 eur a napokon v tomto období trvala ešte aj vyživovacia povinnosť navrhovateľa k jej matke. Odporkyňa vo svojom vyjadrení ďalej uviedla, že prvostupňový súd mal v konaní preukázané, že zmena pomerov na strane navrhovateľa nastala od októbra 2012 v tom, že navrhovateľ je od 24. 07. 2013 zamestnaný v spoločnosti OVB Allfinanz Slovensko a.s., v januári 2014 sa stal konateľom spoločnosti MARTABEL, s.r.o., spoločnosti Cestné stavby Liptovský Mikuláš, spol. s r.o. a spoločnosti OCELSERVIS, spol. s r.o. a preto, ak by boli pravdivé tvrdenia navrhovateľa prezentované v konaní pred súdom prvého stupňa, že so spoločnosťou MARTABEL, s.r.o. nemá žiadne väzby, jeho vymenovanie za konateľa tejto spoločnosti by bolo nutné považovať za neuveriteľnú náhodu, nakoľko vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne potvrdzujú jej tvrdenia, že navrhovateľ ovládal viaceré spoločnosti napriek tomu, že v obchodnom registri sa jeho meno v súvislosti s nimi neobjavovalo s tým, že je iba otázkou času, kedy aj ostatné spoločnosti, ktoré navrhovateľ nepriamo ovláda, prejdú obdobným spôsobom pod jeho priamu kapitálovú alebo osobnú kontrolu, pričom správnym časom bude právoplatné skončenie súdnych konaní, ktoré sú jediným dôvodom, prečo navrhovateľ potrebuje svoje podnikateľské aktivity a skutočné príjmy skrývať. Na dôkaz svojich tvrdení predložila listiny, ktoré boli súdu prvého stupňa známe zo spisu v konaní vedenom Okresným súdom Zvolen o určenie výživného pre plnoletého syna, plnomocenstvo udelené navrhovateľovi spoločnosťou MARTABEL, s.r.o. na všetky právne úkony a zastupovanie tejto spoločnosti v plnom rozsahu zo dňa 11. 07. 2005 a zo dňa 17. 05. 2007, rozhodnutie jediného spoločníka spoločnosti MARTABEL, s.r.o., zast. L. M. H. zo dňa 30. 04. 2007, dokumenty preukazujúce členstvo navrhovateľa v správnej rade GS1 (za spoločnosť MARTABEL, s.r.o.), e-mailovú komunikáciu medzi navrhovateľom a A. V. ohľadne kúpy bytu v Eurovei na spoločnosť MARTABEL, s.r.o. (v tom čase bol A. V. konateľom spoločnosti a dopytuje sa u navrhovateľa na ďalšie pokyny), čestné prehlásenie spoločnosti MARTABEL, s.r.o. zo dňa 15. 12. 2008, podpísané navrhovateľom, nájomná zmluva zo dňa 30. 04. 2012, kde v postavení prenajímateľa vystupuje spoločnosť MARTABEL, s.r.o., ktorá prenajíma luxusnú vilu na Slavíne za sumu 8. 000 eur bez DPH mesačne. Odporkyňa vo svojom vyjadrení ďalej uviedla, že v konaní pred súdom prvého stupňa bolo preukázané, že hoci si navrhovateľ svoju vyživovaciu povinnosť voči nej v súčasnosti neplní a svojho nároku sa musí domáhať v exekučnom konaní, navrhovateľ naďalej uhrádza niektoré jej odôvodnené potreby, hradí jej luxusné zimné a letné dovolenky, nemá problém jej poskytovať vecné plnenia, navrhol jej kúpu auta, od čoho však upustil z dôvodu jeho obavy, že ho bude užívať jej matka a brat. Poukázala na skutočnosť, že navrhovateľ bol schopný zaplatiť jednorazovo platbu za jej študijný pobyt v USA vo výške 7. 000 eur a po tom, ako sa jej brat začal domáhať svojho nároku titulom výživného v exekučnom konaní, navrhovateľ vymáhanú pohľadávku vo výške 29. 300 eur v celosti uhradil a v trestnom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 7T 18/2014, v ktorom bola proti navrhovateľovi podaná obžaloba za prečin zanedbania povinnej výživy podľa ust. § 207 ods. 1 Trestného zákona, navrhovateľ v postavení obžalovaného na pojednávaní dňa 19. 09. 2014 predložil za účelom oslobodenia sa spod obžaloby „Rekapituláciu platieb v prospech poškodenej „Z. H.“ od júla 2013 do septembra 2014 vrátane, pričom tvrdil, že za uvedené obdobie údajne na jej potreby zaplatil sumu v celkovej výške 19. 032, 08 eur, čo jednoznačne preukazuje, že je v jeho možnostiach a schopnostiach podieľať sa na jej výžive riadne a včas v súdom stanovenej výške. Odporkyňa uviedla, že za účelom preukázania majetkových pomerov navrhovateľa, predkladá e-mailovú komunikáciu navrhovateľa, z ktorej je zrejmé, že v septembri 2014 sa spolu s navrhovateľom zúčastní dovolenky v Egypte, spojenej s potápaním a návštevou safari. Poukázala na skutočnosť, že v konaní pred súdom prvého stupňa bolo preukázané, že navrhovateľ požíva luxusnú životnú úroveň, jazdí na luxusných autách zn. Mercedes a BMW, pravidelne cestuje na luxusné dovolenky a to všetko napriek jeho tvrdeniu o tom, aký je nemajetný s tým, že vzhľadom na vysokú životnú úroveň, ktorú navrhovateľ požíva, sa mu v konaní pred prvostupňovým súdom nepodarilo preukázať potrebu predať svoj spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1 na nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre k.ú. G. a rovnako sa mu nepodarilo preukázať, že za tento prevod mu bola skutočne vyplatená kúpna cena vo výške 40. 000 eur, z ktorej, podľa jeho tvrdenia, uhradil pohľadávku jej brata a jej študijný pobyt, nakoľko jeho tvrdenie a konanie, že táto suma mu bola údajne vyplatená jeho sestrou v hotovosti, je v rozpore so zákonom č. 394/2012 Z. z. o obmedzení platieb v hotovosti a preto je úvaha prvostupňového súdu, ktorý údajný prevod spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX posúdil ako vzdanie sa majetkového prospechu bez dôležitého dôvodu správna s tým, že v čase vyhlásenia rozsudku, ako aj v súčasnosti, je navrhovateľ naďalej evidovaný ako vlastník predmetného spoluvlastníckeho podielu. Poukázala na skutočnosť, že navrhovateľ svoj pracovný pomer v spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s. ukončil dňa 31. 10. 2011, po uplynutí výpovednej doby výpovede z dôvodu nadbytočnosti zo dňa 22. 08. 2011 a v novembri 2011 mu bolo vyplatené odstupné vo výške 50. 000 eur s tým, že nevyužil žiadne právne prostriedky

na svoju ochranu pri skončení pracovného pomeru, nebola mu ponúknutá náhradná práca, ktorú mu bola spoločnosť povinná ponúknuť za tú istú mzdu, pričom navrhovateľ nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by si aktívne prácu hľadal, ani dôkaz o tom, že by bol zdravotne alebo inak nespôsobilý sa zamestnať a preto konanie navrhovateľa možno hodnotiť ako vzdanie sa výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu bez vážneho dôvodu. Uviedla, že navrhovateľom deklarovaný príjem v spoločnosti EKOTIPS, a.s. v období od 01. 11. 2011 do 30. 06. 2012 vo výške 325 eur brutto je viac ako nepravdepodobný, keď navrhovateľ bol v uvedenej spoločnosti účelovo zamestnaný aj v období od 07. 12. 2005 do 30. 06. 2008, kedy sa mu na účely nemocenského poistenia započítala doba zamestnania 2 roky a 206 dní z čoho vyplýva, že navrhovateľ v zamestnaní nevymeškal jeden jediný deň, pričom s prihliadnutím na jeho bohaté podnikateľské aktivity, takáto pracovná aktivita je v jeho prípade absolútne nemožná. Poukázala na skutočnosť, že o prepojenosti navrhovateľa so spoločnosťou EKOTIPS, a.s. svedčí aj fakt, že dňa 01. 12. 2006 mu spoločnosť udelila plnomocenstvo na všetky právne úkony a samostatné konanie a zastupovanie tejto spoločnosti v plnom rozsahu, čo jednoznačne preukazuje účelovosť konania navrhovateľa počas súdnych konaní, v ktorých boli skúmané jeho majetkové pomery, možnosti a schopnosti plniť si vyživovaciu povinnosť, nakoľko o celkových majetkových pomeroch navrhovateľa a jeho životnej úrovni svedčia listinné dôkazy, ktoré boli predložené v konaní pred súdom prvého stupňa a v konaní pred Okresným súdom Zvolen o určenie výživného na jej plnoletého brata. Odporkyňa zároveň poukázala na bezpečnostný dotazník vyplnený navrhovateľom, v ktorom okrem iného uviedol, že je vlastníkom 27 nehnuteľností. Poukázala na skutočnosť, že skúmanie možností, schopností a majetkových pomerov navrhovateľa bolo predmetom dokazovania vo viacerých konaniach pred inými súdmi (konanie o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode manželstva, konanie o určenie výživného na manželku, konanie o určenie výživného na plnoletého syna, konanie o zníženie výživného voči odporkyni, konanie o zrušenie alebo zníženie výživného na manželku), pričom navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa preukazoval zmenu pomerov, ktorá mala údajne nastať na jeho strane rovnakými dôkazmi a tvrdeniami, ako vo vyššie uvedených konaniach a nakoľko mal súd prvého stupňa k dispozícii súdne rozhodnutia vydané v týchto konaniach vedených proti navrhovateľovi a navrhovateľ na podporu svojich tvrdení neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil žiadne nové dôkazy, je logické, že súd prvého stupňa z nich vychádzal a prihliadol na ne pri rozhodovaní a zároveň je logické, že nielen prvostupňový súd, ale aj ďalšie súdy, pred ktorými boli skúmané majetkové pomery, možnosti a schopnosti navrhovateľa plniť si vyživovaciu povinnosť, zohľadnili pri svojom rozhodovaní fakt, že navrhovateľ sa, aj napriek ním deklarovanej podstatnej zmene pomerov, spočívajúcej v znížení jeho príjmu, neodvolal proti rozsudku o rozvode manželstva v časti výroku o výživnom na maloleté dieťa na čas po rozvode manželstva a takto určené výživné dobrovoľne plnil a zároveň sa neodvolal ani proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 1P 259/2011-338, ktorým súd jeho návrh na zníženie výživného voči odporkyni ako nedôvodný zamietol. Uviedla, že konanie navrhovateľa predpokladá, že navrhovateľ svoje skutočné príjmy účelovo zamlčuje, no v skutočnosti má možnosti a schopnosti na to, aby si riadne a včas plnil vyživovaciu povinnosť vo výške 1. 100 eur mesačne, navyše, keď má možnosti a schopnosti na to, aby uhrádzal niektoré jej výdavky. Poukázala na skutočnosť, že o účelovosti konania navrhovateľa svedčí aj to, že zmaril možnosť uzavrieť nájomnú zmluvu, predmetom ktorej by bol prenájom rodinného domu na Ú. X. S. N., patriaci do BSM jej rodičov (navrhovateľa a jej matky), čím by sa výrazným spôsobom zlepšila finančná situácia jej rodiny, nakoľko po nastáňovaní sa do bytu na B. X., ktorý patrí rovnako do BSM jej rodičov, ich navrhovateľ z tohto vyštvál a ostala im jediná možnosť, nastáňovať sa späť do rodinného domu na Ú. X.. Odporkyňa ďalej uviedla, že navrhovateľ bez vedomia jej matky uzavrel záložnú zmluvu na majetok patriaci do ich BSM (rodinný dom na Ú. X.), ktorou zabezpečil pohľadávku vo výške 2. 000. 000 eur, ktorú si zobral ako pôžičku od spoločnosti MARTABEL s.r.o. na účely údajného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré vyporiadané do dnešného dňa nebolo a rovnako bez vedomia jej matky navrhovateľ uznal dlh vzniknutý údajne v roku 2001 vo výške 38. 500. 000,- Sk a sám podpísal (bez vedomia jej matky) notársku zápisnicu ako exekučný titul a zmenku, podľa ktorej je možné uspokojiť pohľadávku predajom rodinného domu na Ú. X. a preto je jej matka nútená domáhať sa pred súdmi určenia neplatnosti uvedených právnych úkonov. Odporkyňa poukázala na skutočnosť, že keď žili s navrhovateľom v spoločnej domácnosti, ich životná úroveň bola vysoká, nakoľko navrhovateľ bol diplomat, zastával vždy vysoké, výborne platené funkcie a pokiaľ nemali rodičia medzi sebou problémy, navrhovateľ bez akýchkoľvek problémov financoval všetky potreby rodiny a po tom, ako sa vzťahy medzi jej rodičmi zhoršili a matka sa odmietala podvoliť predstávam navrhovateľa o ich rozchode, rozvode a rozdelení majetku, navrhovateľ začal systematickým spôsobom diverzifikovať, ba až „upratovať“ majetok, na ktorý mal dovtedy oficiálny dosah iba z dôvodu, že matke odmietol vyplatiť to, čo jej prináleží podľa zákona.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 2 písm. a) O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. októbra 2014 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Odvolací súd s prihliadnutím na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej s tým, že sa v celom rozsahu s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku po skutkovej a právnej stránke stotožňuje.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie rozsiahlym dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednáwanej veci, s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie prvostupňovým súdom za správne.

V posudzovanej veci sa navrhovateľ návrhom zo dňa 06. 11. 2013 domáhal zníženia jeho vyživovacej povinnosti v čase podania návrhu k maloletej Z. H., zo sumy 800 eur mesačne a zo sumy 300 eur na tvorbu úspor, na sumu 120 eur mesačne od podania návrhu súd.

Podľa § 163 ods. 2 O. s. p., súd môže aj bez návrhu, zmeniť súdne rozhodnutia o výživnom na maloleté deti, ak sa zmenia pomery.

Dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine).

Hmotno-právnu podmienkou, aby súd mohol o veci opakovane rozhodovať, je zmena pomerov. Je potrebné prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti môžu byť len vtedy, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov, v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku. Zmena pomerov môže byť odôvodnená buď subjektívne - okolnosťami na strane povinného, okolnosťami na strane oprávneného; alebo objektívne - vývojom životných nákladov. Pôjde napríklad o také zvýšenie alebo zníženie zárobku, či iných príjmov, prípadne ostatného majetku, ktoré ovplyvní celkovú situáciu povinného, a to nielen na krátky čas. Takou zmenou pomerov môže byť vyšší vek dieťaťa, rozšírenie alebo zúženie vyživovacej povinnosti povinného a pod.

Pri posudzovaní, či došlo k zmene pomerov podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine, súd musí vždy prihliadať na vývoj životných nákladov s poukazom na ustanovenie § 78 ods. 3 Zákona o rodine za celé obdobie, ktoré uplynulo od vydania rozhodnutia o určení výživného, ktoré sa navrhuje zmeniť, alebo o zmene ktorého súd začal konať bez návrhu. Po jednoznačnom preukázaní záveru, že došlo k zmene pomerov, či už na strane oprávneného alebo povinného, v dôsledku toho treba zmeniť aj výšku výživného, súd môže posúdiť predpoklady na zmenu právoplatného rozsudku o výživnom a výšku výživného upraviť. Zmena pomerov z času vyhlásenia rozsudku však nemôže byť akákoľvek, keďže musí ísť o podstatnú zmenu oproti času, keď súd rozhodoval o úprave výkonu rodičovských práv a povinností. Na to, aby súd mohol viesť dokazovanie o novom návrhu, si musí ako prvý krok ustáliť, či vôbec došlo k zmene pomerov a následne, či došlo k takej zmene pomerov, ktorú je možné chápať ako podstatnú oproti pôvodným okolnostiam.

Súdna prax výkladom ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, považuje za zmenu pomerov na strane oprávneného dieťaťa výraznú zmenu vo výške jeho nákladov na základné životné potreby (bývanie, strava, ošatenie), ale aj zmenu vo výške nákladov na uspokojovanie sociálnych potrieb dieťaťa, ako sú vzdelávanie, kultúrne a športové aktivity, závislé od veku dieťaťa, ale aj náklady na zdravotný stav dieťaťa. Uvedené náklady na uspokojovanie potrieb dieťaťa má pokrývať výživné od rodičov, keďže dieťa si ich samé nemôže zabezpečiť, nie je totiž schopné samé sa živiť. Náklady na potreby dieťaťa uspokojujú obaja rodičia a to podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Súd zohľadňuje pri posudzovaní rozsahu vyživovacej povinnosti aj výkon osobnej starostlivosti o dieťa, ktorým sa v rozsahu závislom od odkázanosti dieťaťa na starostlivosť kompenzuje výživné vo finančnom vyjadrení. Zmena pomerov môže nastať aj na strane rodičov maloletého dieťaťa. Pri určení výživného, resp. jeho zvýšení alebo znížení, teda jeho zmene, prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, pričom u povinného je nevyhnutné prihliadnuť aj na skutočnosť, že sa vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Preskúmané schopnosti na strane povinného predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej povinnosti a rozumieme ním vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami, vzdelaním a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Ak je povinná osoba nezamestnaná, skúmajú sa dôvody takéhoto stavu. Potencialita príjmov je inštitútom výrazne ochraňujúcim záujmy oprávneného. Záujem zákonodarcu na tom, aby v rámci majetkových vzťahov, odvodených od príslušných osobných rodinnoprávných vzťahov, boli uspokojené potreby subjektov týchto vzťahov, siaha až do takej miery, že umožňuje hodnotiť nielen životné okolnosti a pomery povinného, ktoré sú reálne

dané (prednosť pred princípom fakticity), ale aj tie, ktoré by za určitých podmienok mohli existovať, čo je odôvodnené existenčným charakterom výživného a potrebou zabrániť povinnému rodičovi, aby svojim konaním, s úmyslom vyhnúť sa plneniu svojich základných rodičovských povinností, znižoval jeho rozsah. Za zohľadnenia zásady potencionality možno potom argumentáciu zmeny pomerov tvrdenej povinným rodičom v jednotlivých prípadoch uznať len za podmienky, ak k zmene nedošlo v dôsledku špekulatívneho konania, ale výlučne zo závažného dôvodu, za ktorý sa považuje aj zdravotný stav.

V prejednávanej veci prvostupňový súd dospel k správne právnemu záveru, že podmienky na zníženie výživovacej povinnosti navrhovateľa nie sú splnené, nakoľko k zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu súdneho rozhodnutia od vyhlásenia posledného rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01. októbra 2012, č. k. 1P/259/2011-338, ktorým bol návrh navrhovateľa na zníženie jeho výživovacej povinnosti k vtedy maloletej odporkyňi zamietnutý nedošlo, nakoľko vykonaným dokazovaním neboli zistené žiadne skutkové okolnosti, ktoré by zmenu pomerov na strane účastníkov konania, resp. navrhovateľa preukazovali.

Vecne správnym je aj záver súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že navrhovateľ v konaní právne relevantným spôsobom zmenu jeho životnej úrovne od posledného rozhodnutia súdu, ktorá by odôvodňovala ním navrhované zníženie jeho výživovacej povinnosti nepreukázal, keď naopak, v čase posledného rozhodnutia súdu prvého stupňa, bol síce navrhovateľ nezamestnaný od 01. 07. 2012, avšak napriek opakovanému navrhovateľom deklarovanému skutočnosti, že je nezamestnaný a bez príjmu, mu bola rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 15. 05. 2013, č. k. 5P/5/2012-581 uložená povinnosť prispievať na plnoletého M. H. sumou 1. 300 eur mesačne a zároveň povinnosť zaplatiť zročné výživné vyčíslené sumou 22. 086, 66 eur, splátkami v sume 3. 681, 11 eur mesačne s tým, že uvedené prvostupňové rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 23. 01. 2014, č. k. 16CoP/75/2013-699, návrh navrhovateľa na zníženie alebo zrušenie výživovacej povinnosti na manželku (určenej rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. 11. 2010, č. k. 8C/55/2010-269, ktorý potvrdil Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. 03. 2011, č. k. 15Co/8/2011-293) zamietol Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 18. februára 2013, č. k. 1P/258/2011-383, ktorý Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 26. marca 2014, sp. zn. 20CoP/40/2013 potvrdil, pričom vo všetkých uvedených konaniach bolo povinnosťou súdov skúmať zárobkové schopnosti a najmä skutočné majetkové pomery navrhovateľa a vo všetkých uvedených konaniach dospeli súdy k jednotnému záveru, že na strane navrhovateľa nielen nedošlo k žiadnej zmene pomerov, nakoľko navrhovateľ musí a zjavne aj disponuje inými príjmami, ale jeho životná úroveň je naďalej nadštandardná.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ vo všetkých konaniach, v ktorých sa domáhal zníženia alebo zrušenia svojich zákonných výživovacích povinností k maloletým alebo medzičasom už plnoletým deťom, resp. zníženia alebo zrušenia výživovacej povinnosti na manželku síce dôvodil tým, že je nezamestnaný, bez príjmu, avšak na strane druhej si svoje, právoplatnými súdnymi rozhodnutiami určené výživovacie povinnosti, bez akéhokoľvek ohrozenia vlastnej existencie a svojej nadštandardnej životnej úrovne, plnil.

Odvolačný súd sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že záver súdu prvého stupňa, že na jeho strane nedošlo v porovnaní s obdobím v roku 2011, kedy dosahoval príjem v sume 8. 000 eur k žiadnej zmene pomerov, jeho obrana je účelová, je nutné hodnotiť ako absolútnu ignoráciu a degradáciu zákona, nakoľko naopak navrhovateľ v priebehu tohto konania, ale aj v konaniach, ktoré odvolací súd špecifikoval vyššie, predkladal totožné dôkazy a uvádzal identické tvrdenia (nezamestnanosť, evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, zlá finančná a majetková situácia, enormné úsilie nájsť si adekvátnu prácu po ukončení pracovného pomeru v spoločnosti Slovakia Steel Mills, a. s. Strážske a pod.), avšak evidentný rozpor medzi jeho tvrdeniami o jeho katastrofálnej finančnej a majetkovej situácii a na strane druhej schopnosťou plniť si výživovacie povinnosť na manželku v sume 2. 000 eur mesačne do 07. 09. 2012, do 01.11.2013 výživovacie povinnosť k plnoletému synovi M. H. v sume 1. 300 eur mesačne a zároveň schopnosť jednorazového zaplatenia dlžného výživného v sume 29. 300 eur, bezproblémové plnenie si výživovacej povinnosti k odporkyňi tohto konania spolu v sume 1. 100 eur mesačne (bežné výživné v sume 800 eur mesačne a 300 eur na tvorbu úspor), právne relevantným spôsobom, resp. žiadnym spôsobom neodstránil.

Účelovosť nielen konania, ale aj tvrdení navrhovateľa preukazujú aj dôkazy, ktoré navrhovateľ ako obvinený z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona predložil v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7T/18/2014, na základe obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 17. apríla 2014, č. k. 4Pv 300/13/1101-36, keďže z nich vyplýva, že navrhovateľ (ako obvinený) v prospech odporkyne (poškodenej) zaplatil na výživnom od júla 2013 do septembra 2014 sumu 16. 500 eur a celkom v prospech účtu odporkyne (alebo na iné účty) zaplatil sumu 19. 032, 08 eur a preto Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 19. 09. 2014, sp. zn. 7T/18/2014 rozhodol tak, že navrhovateľa spod obžaloby oslobodil, pretože trestnosť činu zanikla podľa § 285 písm. f) Trestného poriadku.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných dôkazov, a keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Zákona o rodine (ust. § 120 ods. 1, 2 § 154 ods. 1 O. s. p.), rozhodol vecne správne.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj v celom rozsahu poukazuje a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. a) O. s. p. tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.